

<i>P. Buzogány Árpád</i> Lőrincz József: Őszi fény derűje	216
<i>Ködöböcz Gábor</i> Deé Nagy Anikó: Báró hadadi Wesselényi Kata, a hitben élő református nagyszony	219
<i>P. Maklári Éva</i> Sebők Melinda: Modern értékörzők	223
<i>Sz. Tóth Gyula</i> Lukáts János: Vadliba voltam én is...	226
<i>Erdei Sándor</i> Szűk Balázs: '56, te suhanc	230
ARTÉRIÁK	
<i>Véghelyi Balázs</i> Kollázs, évszakokra	233
Társdalami kabát	234
Villó!	234
Könyvjelző	
<i>Gál Tibor</i> Mizera Tamás – Nagy Andor – Verók Attila: A könyvkiadó egri Líceum	235
<i>Jakab-Zalánffy Eszter</i> Madarász Imre: A Nagy Háború nagy költője – Giuseppe Ungaretti és az első világháború	243
<i>Madarász Imre</i> Katona Eszter: „Rejtőző medrű bánat...” Federico García Lorca világa	247
<i>Kelemen Erzsébet</i> Gáspár Ferenc: Pósa Zoltán, akinek nyitott könyv az élete	249
<i>Kovács Jolánka</i> Fellinger Károly: Köti a sötétséget	252
<i>Rajnavölgyi Géza</i> Bánki Éva: Elsodort idő	254
ARTÉRIÁK	
<i>Purger J. Jenő</i> valami	256
fohász	256

Csáky Anna

Jézus Krisztus keresztútja

Mossa kezét

(Pilátus halálra ítéli Jézust)

Ó, az a zsarnok, az álnok, a törpe!
A tömeghez fordult, dönteni nem mert,
gyáva tekintetét szegezte földre,
látván a fényében ragyogó *Embert*
a Nagy Kiválasztott igaz hitével,
akit most gazokkal együtt ítél el.

A kereszt

(Jézus vállára veszi a keresztet)

Szelíd, Szép Virágszál, súlyos kereszted:
hatalmi téboly, erőszak, jég belül,
gyáva bosszúszomj ölt benne testet,
mit magányban, vad gazok közt egyedül
válladra véve, vonszolsz majd végtelen
göröngyös úton, Te Sebzett Értelem.

Óvjátok őt!

(Jézus elesik a kereszttel)

Úton megbúvó éles, nagy kövek,
lábát ne sebezétek, vánszorog,
lehajló ágak, néma döbbenet,
széleken álló fehér hársorok,
árnyakat terítve most elébe,
vigyázatok rá, csuklik a térde!

Megszakadt szívvel

(Jézus anyjával találkozik)

Nyakába omlik, sír, zokog az asszony,
lelkében gyötrem, pokoli bánat.
Testével óvna: sebet ne fakasszon
fiában fegyver s keresztje halálnak.
Imával esdekel a magas éghez,
szíve összetörve, csak egyre vérez.

Valaki odalép

(Cirenei Simon segít Jézusnak)

Katonák, pribékek botjain borong,
s gyáván, rettegőn sunyít a balga nép:
„Hogy lehet ember ily vakmerő bolond,
hogy milliók vétkei tavába lép?”
Évezredek bűne e vállon a kereszt,
s kevés a Simon itt, a súly nem ereszt.

A kendő

(Veronika letörli Jézus verejtékét)

Harsány, dőzsölő szurony-darazsak
mérgező szomjjal a vér pipacsán,
a mély fájdalom forró lázba csap,
s a szájalom itt sovány vigasz ám.
Íme, most akad egy lágy-puha kendő,
a szenvedés iszapját letörlendő.

Kínok alatt*(Jézus másodszor is elesik a kereszttel)*

Vére kicsöppent szép homloka falán,
töviskoszorú-fullánk szúrja fejét,
szorítja lelkét bús, végtelen magány,
csupa tajték már belül, s a kín elég:
túl sok a szurony, az átok, gyáva had,
összeroskad ennyi örült vád alatt.

Megrendülés*(Síró asszonyok jönnek)*

Legjobban most a forró könnyek égnek,
végigiramolva asszonyok arcán,
sós paraszakban hamvadó remények,
guruló-gyöngyös láz-kínokba fagyván.
Vánszorog tovább útján az Áldott,
kit egy pokoli ármány vérbe mártott.

Összeomlás*(Jézus kimerülten összeesik)*

Világnyi bűnök súlya egy gyöngye vállon,
a vizek partjai rommá kövesedve,
Isten magánya hasadt, fekete vászon,
pokoli vihart forraló közel-este.
Hajlik már a Fény szép Sugárzó Oszlopa,
iszonyú keresztút ez, leroskad oda.

Itt állok előttem*(Megfosztják ruháitól)*

Bíbor lepelben vacog a tiszta Jóság,
búcsúzó lelke kinéz rácsai közül,
hagyja, hogy testét gazok csupaszra fosszák,
Ő lehulló palástját adja örökül,
töviskoronája patazkodik keményen
a kérlelhetetlen, ádáz, kapzsi szélben.

A kereszten*(Keresztre feszítik)*

Teste ráfeszül kinnal a keresztre,
jeleket vár a kék végtelen égből,
alul a tömeg gúnyol, csahol egyre...
„Bocsásd meg, Atyám! Nem tudják, mivégből.”
Megáll a szél, majd egy múltó perc elég:
kitárul előtte a végtelen ég.

Bevégeztetett*(Meghal a kereszten)*

Íme a kezdet egybeért a véggel...
Közeleg immár a komor sötétség,
vihár tombol, vad felhőkkel pöfékel,
födve az égbolt kihasadt szövését.
Azután minden újra összezárul,
egymásba ér az elöl és a hátul.

Megszabadulva*(Leveszik a keresztről)*

Mindenség-szívének ennyi volt a mérték.
A lemlott testnek nem kell már kereszt,
kivérzett rajta seb, ütések, hol érték,
csak a töviskorona szúr még, nem ereszt.
Sziszegő éj jön, s lassan összeállnak
fekete tömbökké a hosszú árnyak.

A megváltott ember*(Testét eltemetik)*

Ha valaki meghal, igazi valója
egy angyali sugárra száll és elröpül,
minden álma, tette majd leválik róla,
s a mennyei végtelent kapja örökül.
Ha lehet jussa áldozatnak e földön,
az ég felé forgó friss szelekkel jöjjön.

Sajgó Szabolcs**a világ önmagában**

döngölt romok
festett egek
Bábel esendő tornyai

évezredek rétegei alól
egék törmeléke alól
a nyelvünk kilóg

mi az igazság
motyog Pilátus
s kutatod ezt te is

a világ menthetetlen
önmagában

ez van

van amit nem szégyellnek
sötétben
napfényben
mégis halálos
s ki erre vak
annak nem vak-
de hullafoltja van

*

amit nézel
azzá leszel
tartsd hát tisztán
belső tekinteted

*

ami van
annak lennie szabad
ami meg nincs
annak szabad úgy lennie

*

feneketlen óceán
benned az élet
miért időzöl hát
szirénszigeteken